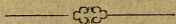

ГЕТЬМАНИ

Қоротенький історичний нарис.

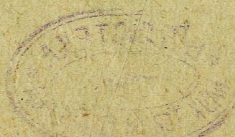
Зб. мон. в. уррр - 1954

КИЇВ.

Державна Друкарня. Володимирська, 46.

1918.

119

2072

37048

49005

ПЕРЕДМОВА.

Львів. Бібліотека
АН. УРСР

Співає народня пісня про гірку долю цієї чайки неботи, що вивела діток при битій дорозі. Отака то гірка доля була й України. Український нарід поселився в дуже гарній країні, над рибними ріками та плодовитими землями, котрі текли молоком і медом. Одначе ті багаті землі лежали, як це кажеться у пісні, „при битій дорозі“, бо Україна була одверта на всі сторони і сусіди користали з цього, як могли.

Половецькі орди та татарські незлічимі війська завжди напдали на Україну зі сходу й полудня, з півночі дивився на багаті землі завислим оком москвин, а з заходу напирал поляк. І всі вони хотіли пожитися багатствами України. В тому була найбільша біда, що вони стали на добре напирати на нещасну Україну якраз тоді, коли вона потрібувала скорше підмоги зо вні, ніж нападу, бо роздирали її внутрішні княжі усобиці. Кождий хотів панувати тай нікому було слухати, а кожна держава в небезпеці вимагає якраз „єдиної волі і думи“, як це говориться. З причини тих внутрішніх незгодин та межиусобиць Україна не змогла стати проти ворогів одною збитою лавою, і вороги використали це та й стали приборкувати нещасну Україну. І хто тільки не рвав її живого тіла! І половці, і татаре, і москвини, і поляки, і ятвяги та литвини. І не стало в Україні сил супротивлятися, охляло у неї тіло, а із замучених рук випав меч. Здавалося, перестала Україна жити, здавалося занапастили її вороги на віки. Але упущений меч підіймають на ново ті установи, котрі видвигнув український нарід для своєї оборони. Тими установами було українське козацтво і гетьманство.

Львів. Бібліотека
АН. УРСРЛьвівська державна
наукова бібліотека

1131

*„Було колись в Україні
Ревіли іармати;
Було колись Запорожці
Вміли панувати“.*

Т. Шевченко.

I.

На південь від Катеринослава починалися в давні часи, так з чотириста літ цьому назад, уже непрохідні степи з Великим Лугом на чолі. Там, або й навіть ближче, находили свій захист ті смільчаки із українських людей, козаки, котрі поставили собі за мету жити вільно та обороняти парід від ворожих нападів і навпаки, самим нападати на ворога. Не було тоді там ніякої власти у тих степах, бо вони лежали якраз у переході між державами, котрі окружали Україну; і було там дуже небезпечно жити, бо дикі орди вічно чатували там на людей. Але козаки воліли жити серед вічних небезпек, щоб тільки волі зажити, та не мати до діла з тими нелюдськими муками, яких завдавали тоді польські пани українським людям. А не лехко тоді приходилося жити на Україні, бо татарва, що кілька літ напала великою силою на українські землі, пустошила їх огнем і мечем, і як співає про це народня дума з тих часів, татарська орда убивала немічних людей, а молодих і здорових в'язала і гнала під хаха, у лютий полон—ясир.

І тоді то виступають до боротьби з хижими напасниками українські лицарі—козаки, у першій мірі запорожці, себ-то ті козаки, котрі осіли на самих південних границях України й вели завжди провід в боротьбі українського народу за свої права.

Крім запорожців були тоді на Україні і реєстрові козаки, себ-то ті козаки, котрі були записані на державно-королівській службі, але мали свої окремі козацькі права, бо могли собі самі вибирати старшину, з виїмкою хіба гетьмана, котрий не все в однаковий спосіб доходив до свого уряду.

Запорожці мали свою окрему військову організацію. На їх чолі стояв обраний вільними голосами кошовий, а

так само й инша генеральна старшина. Запорозжці держалися більше самостійно супроти Польщі ніж реєстрові козаки, котрі стояли на службі у королівського уряду, одначе в тих хвилях, коли важилася історія українського народу, часто всі козаки до одного ставали в одну лаву і не давали топтати прав українського народу. Тільки тоді, як уже й серед українців стали творитись яскраві межлюсобиці та коварні незгоди,—тільки тоді зачала брати над нами верх ворожа перемога. А як усе те діялось, побачимо потрохи і з цієї книжечки.

Першим слазним козацьким гетьманом був князь *Дмитро Вишневецький*, котрого нарід називав *Байдою*. Він уславився відважними походами на татар та турків. З Польщею війн він не провадив, бо тоді ще козаки не були такі сильні, і український нарід не терпів ще від них такого лиха як пізнійше. Але туркам давав Байда доброго часу, так що коли в однім нещаснім бою попав гетьман їм у руки, то вони люто замордували його. Народня дума співає про його смерть ще й досі, хоч уже з того часу минуло три з половиною сотні літ. Народня дума описує, як турки повісили Байду Вишневецького на гаку за ребро й сам турецький султан велів йому виректись дідівської віри, щоб жити й далі панувати, але гетьман волів згинути ніж зрадити рідну країну й рідний свій нарід. Він про око згодився на відступство, і просив щоб йому дали в руки лук і три стріли до нього, бо він хоче зняти султанові, його жінці та дочці три голуби. Одначе коли йому подали лук і стріли, то він стрельнув не до голубів, але до султана і його сім'ї, приговорюючи:

„Твоя царю віра проклятая,
Твоя, царю, дочка поганая“.

За це його потім ще гірш мучили й він помер серед лютих терпінь, але не піддався духом, і слава його не вмерла, не полягла, але ще і досі живе серед українського народу.

Инші козацькі гетьмани з тих часів не зажили такої великої слави, як Байда Вишневецький, але всі вони славно воювали з турками й татарвою. Доля українського народу була в ті часи хоч і тяжка, але всетаки люде рішилися достатком і волею, а від турка все якось відборонялись. Гірше стало людям жити вже тоді, як на Україну стали находити польські пани та заводити там свої порядки, і казали українським селянам робити на себе панщину. Козацтво не могло звернутися безнечно проти Польщі, бо з полудня грожили татари, але все таки часами не

ставало терпцю і тоді козаки зверталися проти польського війська та польських панів і йшли на них відважною війною.

В тих війнах усталилося теж кілька гетьманів. Першу таку більшу козацько-польську війну провадив гетьман *Косинський*, котрий зібрав козаків до купи і побив князя Острожського а потім і Вишневецького, свояка попереднього українського гетьмана. Хоч обидва князі походили з українського роду, але вони вже починали перекабачуватися на польську віру й відстали від рідного народу. Вони, як і всі майже пани на Україні знущалися над народом, гордили його мовою та звичаями, уважали його віру хлопською, а сам нарід ставили не вище худоби, або як вони говорили „бидла“. От через те й не злюбили козаки тих панів, бо самі козаки були народом вільним, вони віддыхали широкими грудьми на безмежних степах і серця їх переповняла гордість, котра впливала з почуття волі і сили. Для того Косинському вдалося зібрати чимале військо, і він був-би може й завів козацькі порядки на Україні, колиб його не постигла сумна доля при облозі Черкас. Вишневецький визвав його на підступну засідку і вбив нечесно разом з іншими козаками.

Одначе Вишневецький уступив трохи перед козацьким домаганням, бо не хотів дальшої війни. Він і Острожський усе ж таки були ще православної віри і почувалися ще до деяких обо'язків супроти рідного народу; зате гірше стало українцям, коли на Україну налетіли польські війська нібито боронити Острожського і других панів, а направду на те, щоб приборкати козаків, котрі могли стати небезпечні для польських шляхецьких порядків. Польським військом проводив польський гетьман *Жолкевський*, а над козаками старшував наслідник убитого Косинського, гетьман *Григорій Лобода*, а побіч нього вславився другий козацький ватажок *С. Наливайко*. Зразу вони провадили війну з поляками кожний на власну руку. Особливо Наливайко вмів зручно нападати тоді коли його не сподівалося вороже військо, а коли бачив, що не виграти йому бою, то вмів дуже справно відступати, що Жолкевський, хоч мав більше війська ніж Наливайко, не міг йому нічого вдіяти. Але коли б Наливайко остав на місці, то також не витримав-би довше, і для того він постановив злучити своє військо з військом Лободи. І хоч Жолкевський наступав йому на п'яти, він таки встиг щасливо добитися до Лободи і тоді вони обидва злучили свої сили та напали на Жолкевського, котрий мусів тоді погодитися з козаками на якийсь час. Але він не думав жити в згоді з козаками, тільки хотів конче знищити їх і для того попросив у короля більшої військової підмоги, а потім знов

напав на Лободу і Наливайка. Прийшло до бою над рікою *Солоницею* недалеко *Лубнів*. Козаки укріпилися табором і завзято оборонялися, так що Жолкевський не міг нічого їм зробити. Але тоді він пустився на хитрощі, рахуючи на те, що глупого все можна обдурити й пустити йому тумана. І почав пускати різні неправдиві чутки поміж козаків, котрим теж вже дошкулювала облога, бо були коло них жінки й діти; і справді, козаки Лободи счинили колотнечу з Наливайківцями, почалася бійка між самими козаками і Лобода згинув у тій сварці. Козаки вибрали на його місце гетьманом *Кремпського* і билися далі відважно. Були б побили вкінці Жолкевського, бо їм вже йшли на підмогу інші козаки, але вони не знали про те й піддалися Жолкевському, коли біда зачала вже занадто допікати. Козаки згодилися видати в руки Жолкевського Наливайка і других проводирів, і хоч як Наливайківці обороняли свого ватажка, а саміж свої козаки таки зловили його й видали. А потім польське військо кинулося на козаків і більшу частину їх повбивало, так що на мильо навкруги лежали козацькі трупи. Отаке буває звичайно, коли нарід кидає своїх провідників, бо і їх погубить і себе не врятує таким нечесним поступком. Тільки Кремпський якось утік з цієї різні, а Наливайка польський уряд катував у в'язниці цілий рік, поки його не замучив на смерть. І з того часу слава народнього героя Наливайка пробуває живо в пам'яті українського народу.

Сумно стало на Україні по смерті Лободи й Наливайка. Ворог укріплювався на українській землі, а козаки мусіли обмежуватися тільки походами на турків під проводом своїх гетьманів, з котрих великої слави зажив тоді *Самійло Кишка*. Під його проводом козаки не раз набрались добичі у турецьких країнах та визволили багатько українців з турецької неволі. Одначе найбільше вславився в тих часах український гетьман *Петро Конашевич-Сагайдачний*, шляхтич родом з Галичини, котрий панував якраз триста літ тому назад. Тоді турки пішли були великою війною на Польщу, і були б її покорили зовсім, коли б не козацька підмога. Сагайдачний повів на підмогу полякам сорокати-сячне військо і тим визволив їх з великої біди. Зате польський король поступився українцям у правах, згодився на сталие козацьке військо окрім запорожського під проводом гетьмана, признав українській церкві більші права, і не робив Сагайдачному перепон у поширюванні шкільної освіти на Україні. Правда, польський король робив усе те не по щирости, тільки з konieczности, бо инакше були б козаки не дали йому підмоги. І власне заслуга Сагайдачного ле-

жить у тім, що він зумів так сильно зорганізувати українське військо, що під впливом його сили вороги мусіли признати українському народові де-які більші права. Бо значіння кожного народу полягає якраз у тім, чи він може себе обороняти. Недаром співає народня пісня про ті часи, що „в той час була на Україні слава, козацькая справа, Україна себе під ноги брати не давала, ворога сама топтала“. Одначе доля не дозволила Сагайдачному довести діло визволення українського народу до кінця; ранений турками під Хотином в руку, нездужав якийсь час і помер від рани. Славний гетьман був Петро Сагайдачний, і слава його в українськiм народі не вмере, не поляже.

По його смерті не було на Україні славних гетьманів аж до часів Хмельницького. Польський уряд скористав з того, що не стало на Україні доброго ватажка і зачав скрізь на ново заводити свої порядки та притісняти українських козаків та селян. Коли який панок, що мав ласку у короля, прохав в нього землі на Україні, то король зараз йому давав ті землі; і не було б з того ще лиха українському народові, бо на Україні багацько земель лежало тоді відлогом; але ті припеліці приносили з собою нові звичаї, та не відносилися із зрозумінням до інтересів українського народу, тільки приносили з собою на Україну латинську віру, а на українську дивилися вороже; заводили скрізь панщину, яку український селянин не хотів зносити; накладали на нарід різні податки й драчки, а українці не хотіли їх платити, бо ті податки йшли на польський уряд, а драчки на польських панів; але українському народові не треба було ні польського уряду, ні польських панів, бо польський уряд був такий слабкий, що не міг навіть як слід оборонити українських земель від турків і коли б не козаки, то турки нічого не робили б собі з польського війська, як це показалося в недавній Хотинській війні, в котрій аж Сагайдачний мусів рятувати Польщу від бусурманів-турків.

Через те, хоч терпів нарід від ворогів, але завжди ждав тільки відповідної хвилі, щоб знятися до нової боротьби за волю. Боліла козацька душа, що знущаються над нею і ждала тільки на гетьманський знак, щоб полинути у бій за народню справу. Одначе не було на Україні такої голови й рук, котра добре міркувала б, а ще ліпше била б, поки не станув на чолі українського народу „батько Хмель“, як звав нарід найславнішого гетьмана України, *Богдана Зиновія Хмельницького*.

Він походив із пляхецького роду, одначе не забув ні своєї предківської віри, ні рідної України, та не цурався своїх людей. Його боліла кривда, яка діялася українським

людям і він зважився на велике діло: на визволення України з під ляхської кормиги. При тім він бачив, що ніяк не зможуть українці власними силами скинути вороже ярмо, бо живуть на такій землі, котра дає з усіх сторін доступ хижим ворогам; він знав, що коли буде провадити війну на оден бік, а не зробить згоди з другими сусідами, то вийде таке, що треба буде оборонятися на дві або й три сторони. Для того Хмельницький погодився з татарським ханом, а навіть узяв від нього військову підмогу і тоді аж виступив в одвертий похід проти польського війська. Так само з'єднав собі Хмельницький усіх запорожців, що жили окремим табором на Січі і рушив тоді з великим військом на Україну, визволяти український нарід з під лютото гнету. Нарід скрізь горнувся до нього. Люде кидали плуги й рала і перекрадалися через польські сторожі до козацького війська. Переходили на сторону Хмельницького й ті з української старшини, у котрих ще не зовсім обросли українські кости чужим мясом, і зростала з кожним днем козацька сила. Перейшов на сторону Хмельницького й славний полковник Кречковський, українець шляхецького роду, котрий почув у собі обов'язок піти в боротьбу за кращу долю України.

Проти Хмельницького виступило польське військо під проводом сина старого польського гетьмана Потоцького, але не змогли поляки устояти супроти козацької сили. Хмельницький побив Потоцького під *Жовтими Водами* на весні 1648 р. так люто, що більша частина польського війська полягла на полі бою; згинув сам Потоцький, а головні ватажки його дісталися до козацької неволі разом з паном Степаном Чарнецьким, котрий теж був українського роду, але зрадив рідний край і пішов на польську службу.

Впав тоді великий страх на ворогів, вони кидали всі добра які нажили на Україні, і тікали на Польщу з голими душами. Тікали й жиди, бо їх дуже теж ненавидів український нарід за те, що вони були на польській службі і дуже притісняли українців, навіть до церкви не пускали наших людей, поки ті не заплатили їм аренди за церкву. Прийшла тоді чорна година для всіх ворогів українського народу. Люде піднімалися скрізь на своїх гнобителів, а Хмельницький посувався далі в Україну, переслідуючи утікаюче польське військо. Кінець кінцем полякам прийшла підмога, і вони станули до другого бою з козаками. Одначе й тепер перемогла козацька сила та військовий талан великого гетьмана України. Поляки були розбиті й потратили багацько людей та все майно, яке возили з собою з табором. Усім тим добутиим добром поділилися козаки з Тата-

рами. Ця друга велика битва, котру виграв Хмельницький ставася під містечком *Корсунем*.

По тім пораженню Поляки вже на добре налякалися, сам король побачив, що вже з Хмельницьким не забавка, а таки велика біда може вийти, бо готова Україна пропасти для Польщі і на завжди відділитися від неї. Для того проголосив король велику мобілізацію всіх польських шляхтичів, поставив над зібраним наново військом нових полководців і вислав усе те військо проти Хмельницького, щоб дати йому останній рішучий бій. Але не налякався Хмельницький польського війська, тільки пішов сам його глядати. Здибав його над річкою Пилавою під проводом трьох польських гетьманів. І вдарив на них відважно український гетьман, так що польське військо подалося взад зараз по першім наступі. Повтікали всі пани, не мали навіть часу забрати з собою обози, все оставили в руках козаків. Тепер уже майже вся Україна була вільна від ворогів. Нарід уложив навіть пісню про те, що

*„Та немає ліпше, та немає краще
Як у нас на Україні—
Що немає ляха та немає жида,
Немає унії“.*

І зітхнули легше всі українські люде, бо тепер ніхто вже не знущався над ними на їх власній землі. Правда, пробували на Україні татарські війська, котрі прийшли Хмельницькому на підмогу проти поляків, і татаре кривдили часто українців, одначе це було необхідне лихо, без которого годі було обійтися Україні. Бо коли б не татарська підмога, то приборкання польського ворога не пішло б було так гладко, а хто знає, чи й повелось би. Для того українці зносили те лихо, бо розуміли своє положення і знали, що відразу годі все осягнути, та що з двох нещасть треба вибрати менше нащастя. А краща була злука з татарами проти поляків ніж з поляками проти татар; бо з поляками українські гетьмани нераз з'єднувалися проти татар і турків, от як хочби Сагайдачний, і що з того вийшло? Польський король обіцяв і се і те, одначе потім не дотримував нічого. Не міг впрочім дотримати, хочби і хотів, бо польський сейм, в котрім сиділи самі пани, не затверджував королівських обіцянок.

Завдяки татарській підмозі визволився український нарід у цей час зовсім; він тоді був незалежний ні від кого, і можна сказати, що по битві під Пилавою, Україна була вже самостійна. Виглядало на те, що на далі вже український нарід сам собі буде установляти закони та заводити

такі порядки, які будуть для нього найкращі. Одначе треба було вже зважитися Хмельницькому на самостійність і так довго бити ворога, аж він сам побачив би, що вже не може нічого вдіяти. На те треба було Хмельницькому не стояти довго на місці, тільки іти на Польщу з усіми силами й примусити поляків до заключення такого миру, який давав би Україні самостійність. Одначе великий гетьман не зробив так, а почав переговори з польським королем. Поляки були так вичерпані і знівечені війною, що не могли думати скоро о дальшій війні, тільки зволікали переговорами час і збирали нове військо. На чолі нового війська станув сам польський король Ян Казимир, і попровадив його на Хмельницького, котрий саме тоді облягав инше польське військо у місті Збаражі. Хмельницький не ждав на короля, тільки самий вийшов проти нього. Оба війська здибалися недалеко місточка *Зборова*. Козаки вдарили сильно на поляків, котрі зараз же захиталися, і сам король був уже в небезпеці, бо козаки окружили його з усіх сторін; але татаре заховувалися непевно, і Хмельницький не кінчив начатого так корисно бою, тільки погодився з королем. Прийшло тоді до *Зборовської угоди*, в котрім козаки вимовили собі деякі вільности, і селяне теж одержали деякі пільги; так само й весь український нарід мав у тім договорі забезпечені де-які національні права за церквою та народньою освітою.

Одначе цей договір не помирих українців з поляками, бо ні одні ні другі не були ним вдоволені. Бо так уже діється, що ніякий нарід не може бути вдоволений так довго, як довго панує над ним инший нарід, бо кожний нарід хоче сам собі порядок давати, і не хоче щоб ним покидалися чужинці, і для того українці нарікали на цей мир. Поляки знов були невдоволені для того, бо їм шкода було давати Україні які небудь права та вільности. Для того цей мир довго не втримався, і зараз на другий рік прийшло до нової війни з Польщею. Тим разом бачили поляки, що з Хмельницьким не жарти, і зібрали величезне військо, на чолі котрого станув знов сам король. Хмельницький мав по своїй стороні татарів, одначе татарський хан попровадив дволичну політику; він про око був по стороні Хмельницького, але на правду він не бажав йому побіди, і переговорював з польським королем. А не бажав хан Хмельницькому перемоги для того, бо знав, що коли тепер Хмельницький поб'є поляків, то Україна стане така могутня, що й татарів потім може вийти біда з того. Бо татаре це були такіж самі близькі сусіди України як і поляки і вони не хотіли, щоб Україна стала могутня самостійна держава. Для

того королеві удалось підкупити татарського хана і хан зрадив Хмельницького в саму рішучу хвилину, коли вже козаки одержували побіду. Через ханську зраду потерпіли тоді українці у великій тридневій битві під *Берестечком* (1651 р.) тяжке поразення. Хмельницький не мав тоді іншого виходу як погодитися хоч-не хоч з королем, і це він зробив в *білоцерківськiм* договорі. Мусів він тоді поступити трохи з тих добутоків, котрі осягнув був у зборовськiм договорі.

Одначе як передше, так і тепер обидві ворожі сторони бачили, що цей мир тільки хвиловий, що як довго на Україні буде військова козацька сила, так довго Україна не схоче підчинитися пануванню чужинців. Заразом бачив Хмельницький, що власними силами не визволитися йому з під кормиги польського уряду; Україна була вичерпана довгими війнами, а на татар не можна було рахувати, як це вже показалося; оставало хіба глядіти якої іншої держави, котра могла б дати Україні поміч. Такими державами була Туреччина та Москва. Туреччина тим була добра, що лежала далеко, а найліпший союзник це той, котрий не сидить дуже під боком, бо у нього нема такої спокуси до гноблення, як у того сусіда, котрий завжди на сторожі й глядить тільки, щоб де що запопасти. Але Туреччини не любили на Україні, бо вона не раз воювала з нею, і не оден українець почував на своїм тілі канчуки турецьких яничарів; віра турецька була бусурманська, не християнська. Для того куди инде звернувся Хмельницький за підмогою, а саме до Москви.

Москва була добре хоронена від ворожих нападів, її сусіди не були для неї небезпечні, і вона поволі зростала в силу. Віра у москвинів була православна, така сама як в українців. Правда, на Москві були инакші порядки ніж на Україні, але українці думали, що вони можуть погодитися з москвинами; нехай одні другим не пхаються до їх справ, а тільки допомагають, коли буде цього треба. І для того коли на козацькій раді запитав Хмельницький старшину й козаків, куди думають звернутися за підмогою, щоб остоятися перед поляками: чи до турецького султана, чи до московського царя, то велика більшість козаків крикнула, що волиять мати спілку з московським царем. І так прийшло до *перелявською* договору України з Москвою в 1654 р., зн. більше як півтретя сотки літ тому назад. У тому договорі зобов'язалася Москва і Україна помогати собі взаємно військом у війні; Україна крім сього признавала над собою царську опіку. Одначе Москва зобов'язалася не пхатися на Україну з своїми установами; Україна мала існувати в

злуці з Москівщиною, але при тім мала заховати свою окремішність і всі свої порядки. Цар згодився дуже нещиро на цю умову; він знав, що українські порядки не підходять до московських; він знав дуже добре, що український нарід любить волю і рівність, а в Москві волі і рівності ніколи не було, бо там усе значив цар і його прислужники, а нарід ніколи не значив нічого. Цар-самодержець—то було все, а на Україні нарід свободними голосами вибирав собі свою старшину, котра вже давала порядок в державі.

Прозрів гетьман царську неохоту до українських порядків; і не було це трудно, бо хоч цар зобов'язався не висилати на Україну своїх „чиновників“, але скоро він забув своє слово, бо став пробувати навязати їх Хмельницькому. Тоді пригадав собі Хмельницький, для чого цар не хотів зложити присяги на договір, що чесно дотримає всіх умов. Правда, цар сказав, що його слово святе—але коли поглянув гетьман на його діла, то побачив куди він загинає і пересвідчився, що не буде добра Україні з Москвою. Зажурився старий гетьман, що завівся й на польським королі й на московським царю. Нігде не могла зажити хоч трохи спокою побита горем Україна. Тоді побачив Хмельницький, що не треба йому шукати союзника близько, бо такий союзник небезпечний; він завжди скористає з того, що Україна змучилася довгими війнами за визволення; Україні для того треба глядати союзника десь у дальших державах, котрі дадуть їй підмогу для боротьби з сусідами. Такі держави були на півночі Швеція, на півдні Туреччина, а на заході Німеччина. Всі вони лежали далеко за межами України. І Хмельницький звернувся до тих держав; став вести з ними переговори, щоб зірвати переяславський договір з Москвою, а заключити новий з котроюсь з тих держав. Одначе не встиг уже довести Хмельницький свого добре задуманого плану до кінця, бо зломаний довголітньою боротьбою за визволення українського народу, особливо журбами останніх часів по заключенню з'єднання з Москівщиною, помер дня 27 липня року 1657.

В тяжкій хвилі покинув дух великого Богдана свою рідну Україну. Відчували те всі Українці. Плакала за своїм гетьманом-героєм вся соборна Україна, і на віки буде записане його ім'я в книгах історії України.

II.

По Хмельницькім починається властива *гетьманщина* на Україні. Польські порядки здебільшого Українці одмінили, а Москва ще й не могла своїх заводити, бо козаки ще три-

малися кріпко; а впрочім ще тільки короткий час могла Москва побувати на Україні. За цей час Українська воєнна організація окріпла і виробила собі де-які вже сталі форми. Поділ козацького війська на полки почав переходити на цілі полкові округи. Козацька старшина себ-то полковники, сотники й отамани були не тільки начальниками своїх військових відділів підчас війни, але й в часах миру мали значіння влади судової і адміністраційної для всього козацтва в якійсь полковій окрузі. Польські влади мусіли уступити з деяких дуже великих просторів України, і там повставала власна українська влада.

Не диво, що влада на Україні мала тоді військовий характер; це був час лютих війн за долю України і не могло бути инакше. Звідце то походить, що тих шіснадцять сталих полків з часів Хмельницького надавали характер управі України. Правда, так не повинно було бути довший час, і треба було уформувати якусь поза-військову управу. Одначе на те треба було і спокійніших часів і відповідного розуміння справи.

Але по смерті старого гетьмана не стало на Україні доброї гетьманської голови; козаки вибрали гетьманом нездатного на такий уряд *Юрся Хмельниченка*, Богданового сина, бо хотіли тим пошанувати пам'ять великого батька. А Юрась не знав що йому робить, щоб вийти з такого скрутного становища. Був коло нього мудрий дорадник генеральний писар *Іван Виговський*, але той не міг усього за гетьмана зробити. Для того Юрась не довго втримався на гетьманстві, котре обняв по нім *Іван Виговський*. І тепер починається довга черга внутрішніх заворушень на Україні. Не всі козаки признали Виговського гетьманом. Частина їх на чолі з полковником *Пушкарем* проголосила, що не визнає його. Виговський хотів приборкати *Пушкаря*, але Москва заборонила йому се; Виговський бачив, що Москва робить се нарочито, щоб ослабити гетьманську владу на Україні, одним словом, щоб довести Україну до самознищення—бо потім тим легше буде Москві підгорнути під себе Україну на завжди. Бачив се Виговський, і хоч-не хоч а мусів пірвати звязки з Московією. Він рушив походом на *Пушкарівців*, розбив їх на голову й покарав, і став гетьманом на всю Україну. Але не могла йому сього дарувати Москва й Виговський мусів лаштуватися до війни з нею. Одначе на власних силах не міг опертися московській перевазі і для того звернувся за поміччю до Польщі, з котрею в тій цілі заключив договір в *Гадячі* 1658 р. Силою того договору Україна з'єднувалася з Польщею як окреме *Велике Князівство*, з за-
триманням усіх своїх власних порядків.

В році 1659 почалася війна з Москівщиною. Московське військо рушило на Україну з півночі й стало брати місто за містом. Виговський з'єднався з татарами, котрі прийшли йому в підмогу, й стрівув їх під Конотопом з московською армією. Прийшло до завзятого бою, в котрім козаки розбили москвинів так, що кількадесять тисяч їх лягло на полі, а двох московських воевод дісталось до козацького полону. Одначе не зміг Виговський використати цю велику перемогу, бо самі ж свої українці виступили проти нього. Сірко, запорожський кошовий, напав на союзників Виговського, — татар; польське військо, котре силою гадяцького договору йшло йому на підмогу, теж викликало невдоволення селян; а Москва користала з того, і каламутила ще більш відносини на Україні. Московські висланники скрізь говорили, що Виговський задумує завести старі панські порядки і хоче закріпостити селян. Москві того тільки й треба було, щоб Виговському не вдалося запанувати на Україні, бо коли-б Україна станула могутня, то це б перешкодило Москві виконати її плани, котрі лежали в тім, щоб підбити під себе Україну. Найгірше те, що не бачили цього самі-ж українці, і що самі себе взаємно поборювали, тоді як на півночі москвин тільки хитро підсміхався.

До Сірка пристав полковник Ханенко; вони обидва заявили, що не хочуть гетьманом Виговського, а тільки Юрася Хмельниченка, і рушили військом на Виговського. Сам Виговський побачив, що нічого не вдіє, і уступив місце Юрасеві. Зараз показалося, що Москва тільки й ждала на те; бо коли Юрась відновлював договір з Москвою, то згодився на великі обмеження українських вільностей. Про око наче-то простий нарід не тратив нічого, бо всі порядки по селах залишалися на час такі самі; але Москва вимовила собі право установляти воевод по українських містах, а гетьман мусів посилати військо туди, куди цар прикаже. Очевидно, на тім усім не тратила поодинокі людина нічого відразу і наглядно, але тратив на тих умовах український нарід як цілість, бо Москва могла тепер уже багатько більше свobodно розпоряджатися українськими вояками та майном. І не поміг ніякий опір Хмельниченка, коли й він помітив незабаром до чого йде, бо Москва за одно роздвоювала нарід. А Хмельниченко подібно як перед тим Виговський, а потім другі гетьмани, не зміг уже з'єднати всього українського народу так, як це вдалося Хмельницькому. І для того Україна не йшла по його смерті до кращого, а до гіршого. Очевидно, в першій мірі винні тут сусіди, Москва і Польща, а по часті й татаре, а також винен і самий український нарід, котрий у своїй темноті давав обдурюватися ріжним бала-

мутам та насланним ворогами агітаторам; винна також і козацька старшина, котра не гляділа головної опори передусім у самих народі, тільки в ріжних закордонних і то якраз у тих державах, котрі бік-о-бік межували з Україною. Для того то й політика де-яких українських гетьманів не мала сталої народної лінії, тільки часто хиталася то в одну, то в другу сторону.

І так уже Юрась Хмельниченко пристав був зразу до Москви, а коли поляки брали гору, то пішов разом з ними. Така політика деморалізувала нарід і полковники *Сомко* та *Золотаренко* стали робити в Москві заходи про вибір нового гетьмана. Тепер положення Хмельниченка стало дуже тяжке, бо з усіх сторін, і своїх і чужих, повставало на нього недоволення. Він бачив, що неспособний до гетьманського уряду і зрікся його.

На його місце вибрали гетьманом *Павла Тетерю*. Його влада поширювалася тільки на цю частину України, котра лежала по правім березі Дніпра, бо на лівій старшина не схотіла його признати, тільки прилучилася до Москви. Тетеря признав над собою власть польського правительства, а лівобережна визнавала владу Москви. Там боролися за гетьманську булаву *Сомко* та *Золотаренко* й обидва запобігали московської ласки. Одначе обох їх повалив *Іван Брюховецький*, котрий скористав з того, що нарід не любить старшини, і підлещувався простому народові. Потім показалося, хто бажав на правду добра Україні, і виявилася, що Брюховецький підлещувався народові тільки для свого власного добра, а народне добро продав Москві. Та нарід у той час збурився був проти *Сомка* й *Золотаренка*. Брюховецький зловив їх і покарав смертю, та сам став гетьманом на лівобережній Україні.

Але ні Тетеря по правім боці Дніпра, ні Брюховецький по лівім не встоялися довго, бо вони обидва дійшли до влади тільки хитрими замислами для своїх особистих цілей, а добро народу мали тільки на словах, а не на серці. Тетеря втратив скорше від Брюховецького гетьманську булаву, а гетьманом (зразу тільки на правобережній Україні) став *Петро Дорошенко* (1665 р.). Його ім'я скоро скрізь розійшлося по Україні; і досі ще співають про нього старинні пісні, наприклад співається в пісні „гей на горі там жінці жнуть“, що в поході

„Попереду Дорошенко
Веде своє військо
Славне Запорізьське
Хорошенько“.

Дорошенко належить до найславніших гетьманів України. Він добре бачив, що не вийде з того добра, коли

Україна буде поділена, і поклав собі завданням злучити всю Україну під одною булавою, щоб вона краще могла стояти сама за себе. Для того він мусів усунути Брюховецького з лівобережного гетьманства. Прийшлося це йому не дуже важко, бо нарід уже пізнав, що Брюховецький його обманув. Брюховецький продав Москві всі ті права, за які українці так дорого заплатили своєю кров'ю, і це не могло довго оставатися в тайні. Тоді всі повстали проти нього і Дорошенко займив своїм військом усю лівобережну Україну. Помагали йому татаре так само як за Хмельницького, бо годі було Україні обійтися без чужосторонньої підмоги, щоб вигнати з своїх грانیць ворога і закріпити свою незалежність.

І тепер знов, як за Хмельницького, вся Україна була з'єднана. Але не довелося Україні й тепер задержати цю єдність. Як за Хмельницького перешкодила всьому Москва, котра ломила договори, так тепер присяглися на Україну і Москва і Польща. Москва бачила, що сама не може приборкати України, а те саме бачила й Польща. Бо Україна то брала на підмогу Польщу проти Москви то навпаки, то завзивала навіть Татар, щоб одбороняти себе; а щоб покласти тому край, постановила Польща й Москва не загарбувати для себе всю Україну, але по згоді поділити її поміж себе. Ще за Брюховецького уложилися Москва з Польщею в тій справі, і тепер вони тільки виконували свої плани.

Дорошенко не встояв супроти московського війська, а коли перейшов на правобережну Україну, то й там не найшов уже однодушного народнього признання, бо вже найшлися люде з козацької старшини, котрі не йшли за народнім добром, а за своїми особистими справами, і каламутили воду. Поляки теж користали з того, і признали гетьманом *Ханенка*, бо він не відстоював так завзято інтересів України й лекше їм було прийти з ним до згоди. Не міг устоятися Дорошенко проти стількох ворогів без чужої підмоги; не сила була самому битися з Москвою й Польщею, що розірвали живе народнє тіло нещасної України.

Тоді він удався до Туреччини і зробив з нею таку умову, що коли вона допоможе Україні з'єднатися в цілу окрему державу, то Україна признає турецьку опіку; ся умова була добра для України, бо Туреччина була далеко і не могла дошкулювати надто Україні. А потім уже Україна скинула б і цю зверхню опіку, як це вже зробила Угорщина, Греція, Сербія, Болгарія, Чорногора та навіть Альбанія.

Турецький султан пішов справді великою війською на Польщу, розбив при Дорошенковій допомозі польське військо, і примусив польського короля до ганебного для Польщі миру в *Бучачові*. Польща зреклася всіх прав до України,

польський прислужник Ханенко мусів тікати в Польщу, і Дорошенко запанував на всій правобережній Україні.

Однаке, як тільки турки забралися з України, Польща й далі піддержувала Ханенка проти Дорошенка, а Москва теж під'южувала проти нього лівобережного гетьмана *Самоїловича*. Як Польща так і Москва добре знали, що з'єднана Україна для них небезпечна й тому далі виконували свою андрусівську умову, щоб поділити Україну між себе. А Турки хоч мали на другий рік піти війною й на Москву, не дотримали слова. Тим часом *Самоїлович* виступив проти Дорошенка на чолі війська й почалася люта війна на Правобережжі. Прийшов Дорошенкові на підмогу запорожський кошовий *Сірко*, але й він не перехилив перемоги на сторону Дорошенка. З Криму рушили на Україну татаре, а з Польщі теж пускалося на українські межі польське військо. Счинилася тоді на правобережній Україні страшна колотеча, котра так сильно знищила Україну, що цей час в нашій історії назвав нарід „руїною“. Люде тікали від воєнних нещасть цілими оселями за Дніпро, і осідали в теперешній Слобожанщині. Не стало тоді Дорошенкові сили змагатися даліше. Як описує це наш безсмертний поет Тарас Шевченко.

*Заступила чорна хмара
Та білу хмару;
Виступили з за Лиману
З турками татаре;
Із Полісся шляхта лізе,
А Гетьман Попович
Із-за Дніпра напирася,
Дурний Самоїлович
З Ромоданом, мов та галіч
Вкрили Україну
Та й клюють, елико мога.
А ти, Чишине!
А ти, старий Дорошенку
Запорожський брате!
Нездужаєш, чи боїшся
На ворога стати?
„Не боюсь я, отамане
Та жаль України“
І заплакав Дорошенко
Як тая дитина:
„Не розсиплем вражу силу,
Не встану я знову,
Возьміть мої гетьманські
Клейноди, панове,*

*Та однесіт Москалеві,
Нехай Москва знає,
Що гетьмана Дорошенка
На світі немає“.*

Дорошенко зложив свій гетьманський уряд, але москалі забрали його на далеку північ, щоб не мати такого небезпечного чоловіка на Україні. І помер Дорошенко на холодній півночі, далеко від своєї рідної України.

По його смерті правобережна Україна далі не переставала бути полем вічних боїв для сусідів, з котрих кожний хотів що небудь зарвати для себе, а на лівобережній Україні правив далі Самойлович. Одначе й він скінчив сумно. Старшина не злюбила його, бо він думаючи, що Московська ласка все може, став поводитися зі старшиною звисока; тоді старшина зробила на нього неправдивий донос до Москви, і Самойловича арештовано та заслано на Сібір. Так душила Москва всіх гетьманів України!

На місце Самойловича вибрала старшина гетьманом *Івана Мазепу*, славного на весь світ українського патріота. Він панував двадцять два роки і весь той час ужив на те, щоб визволити Україну з тих тяжких кайданів, які накладали на неї переможні сусіди. Правда, він зробив одну дуже велику помилку, що не давав пільги селянам, і для того його на Україні не скрізь любили; одначе треба мати на увазі тодішні відносини, а тоді зрозуміємо, що Мазепа не багачко в тому винен.

Московська політика полягала в тому, щоб вічно сварити старшину з селянами, або як тоді називали „посполитими“. Бо коли б старшина з'єдналася з народом, то з того повстала б сильна Україна, і все таки в ній нарід міг би дійти своїх прав скорше, а тоді Москва мусіла б уступити з України, де вже сиділа кількадесять літ. Простий нарід не бачив того, що селянам у ті часи ніде в Європі не жилося добре, що їх усюди пригнітали й використовували, та ще Українським селянам було далеко краще ще на Україні, ніж н. пр. польським або московським селянам в Польщі та Москві. На Україні були і вільні козаки, і „підсусідки“, цеб то не повноправні поселяне, а посполиті не мали й половини тих тягарів поносити, що їх мусіли терпіти інші селяне по цілій Європі. Розумні люде мусять бачити, що не можливо, щоб в одній країні були корінно цілком инакші суспільно-громадські порядки як у других, коли та країна не досить сильна, щоб оборонити свої права, і такі люде працюють тільки над тим, щоб приблизити той час, коли всі народи разом зможуть завести скрізь по-

дібні порядки, котрі віддавали б кожному повні права на плоди його праці. Але не знали того люде на Україні; вони часто не знали, що діється в другім повіті, а не то що по других країнах Європи. Користали з того наші вороги й поширювали серед українського народу неприхильність до української старшини, говорячи, що се кровопійці, дуки—срібляники. Правда, були насправду між українською старшиною негідні люде, але були й щирі патріоти. А коли московські висланники підбурювали нарід проти них, то робили це не з любови до українського народу, тільки для власної користи. Отаке вийшло і з гетьманом Мазепою. Нарід не пішов за ним одноцільною лавою, і через те спричинив його упадок; а коли Мазепа впав, то тоді Москва прибрала в свої руки весь український нарід так люто, що ніколи не жилося нашому народові так погано, як в часах після Мазепи, аж до останніх часів. А як те все склалося, зараз побачимо.

Коли Мазепа став гетьманом, то щоб приспати Москву, не показував з себе виду, що дбає про українців. Навпаки, він повинувався у всім Москві. Не робив цареві ніяких труднощів, і сам навіть приборкував тих з поміж українців, котрі виступали проти Москви. Одначе все таки занадто потурав Мазепа паньським порядкам; колиб він більш демократично відносився до простого народу, то скорше бувби з'єднав його до боротьби проти спільного ворога. Це удавання Мазепи ослаблювало недовірря царя Петра до гетьмана, але також і усувало від нього народне серце, бо Москва покидувалася українцями, а гетьман зносив усе терпеливо. Що правда, і ситуація Мазепи була тяжка, бо мусів висіти між небом і землею, мусів годити вогонь з водою.

Двадцять літ тримав Мазепа таку лінію політики, а змінив її тільки тоді, як почалася війна Москви з Шведами р. 1708, рівно двісті десять літ тому назад. Мазепа разом з українськими щирими патріотами сказали собі „тепер або ніколи“, і зважилися пристати з усею Україною до Шведів, бо вже не стало змоги терпіти далі московські порядки й знущання. А не зважилися вони на те не для свого власного добра, тільки для добра українського народу, бо їм і не було нічого треба більш над те, що придбали собі за дотеперішню службу цареві.

Так само як Дорошенко з турками, умовився Мазепа із шведським королем *Карлом XII*, що Україна має бути самостійна; і той союз із Швецією був для України на руку, ще кращий ніж Дорошеноків союз з турками, бо Швеція була далеко за морем, і не було чого Україні боятися, що

шведського короля скертить закріпощувати українську самостійність.

Але не пощастило Мазепі. Поки прийшов шведський король на Україну і вспів злучитися з Мазепою, вже цар Петро I станув на Україні з своїм військом. Правда, він не смів виступити до одвертого бою з Мазепою і Карлом, але позаймав багатько міст на Україні і перешкодив тому, щоб Мазепа зібрав коло себе більші українські сили. Здобув цар гетьманську столицю Батурин, забрав усю гармату й военні припаси, а всіх міщан люто покарав за те, що схотіли української автономії. Людей Москвини порізали, зруйнували всі доми, а старшину замучували страшним катуванням. Цар наказав сповіщати на всій Україні, що Мазепа запродався шведам на те, щоб відновити на Україні старі польські порядки, і обіцював від себе всім українцям великі вільготи, коли вони не підуть за Мазепою. Одначе старинна Запорозька Січ не одкликнулася на царські слова, а станула по стороні Мазепи. Запорозжці бачили, до чого заміряє московська політика, хоч в які гарні слова прибирається. І хоч запорозжці не злюбили Мазепи за його панковатість, але зрозуміли, що тепер важиться доля України на довгі часи, і не покинули Мазепи в тяжку хвилину. Кошевий *Гордієнко* став ладитися до походу. Але і тут не пощастило українцям. На Запоріжю оставив Гордієнко ще частину козацтва; зрадник України Галаган запровадив москалів у Січ знаними дорогами, а коли Запорозжці, котрих було значно менше, здалися московським командирам, то їх в нелюдський спосіб помордовано.

Через те все не зміг Мазепа й Гордієнко дати шведському королеві великої підмоги, і Петро побив Шведів і українців під *Полтавою* р. 1709. Мазепа й Гордієнко ледви втекли з погрому на Туреччину, де й на віки заснула сива голова великого гетьмана України.

Одначе ще не зовсім упала козацька сила. Ще не міг зробити Петро того, до чого цілий час стремів, не міг ще скасувати гетьманства й українських вільностей.

По Мазепі гетьманував на Україні стародубський полковник *Іван Скоропадський*, предок нинішнього гетьмана. Він уже не мав спромоги починати оружну боротьбу за українські права, бо Петро люто приборкав Україну, тільки заходився коло заведення на Україні доброго ладу, щоб Москва не мала причини мішатися до українських справ. Але не багато це помогло, бо цар чим раз більше обмежував українські вільности. Старшини вже не боявся, а самий нарід очевидно теж не мав сили; Москва успішно роздвоїла нарід і старшину і тепер збирала з того плоди. На українсь-

ких селян накладано великі податки, а козаків цар вислав на далекі виправи та на царські роботи коло фортець та городів на далекій півночі. Нарід називав ті роботи „лінією“. Козаки непривичні до північного климату гинули на тих роботах як мухи. Співає про те народня пісня:

*„У Глухові у іороді, у всі дзвони дзвонят,
Та вже наших козаченьків на лінію йонят.
У Глухові у іороді стрельнули з гармати
Не по однім козаченьку заплакала мати“.*

Найгірше мучилися наші люде на роботах коло московських каналів, куди їх силоміць гнали. Співає про те дума, як син прохає батька, щоб визволив його звідти:

*„Ой продай же тату, та воронії коні,
Та викупи мене, хлопця молодого
Із темної неволі“.*

Уряди на Україні став віддавати цар москвинам, а українців усував з посад; а в р. 1722 поставив цар на чолі українського правління московську „молоросійську коллегію“. Як довідався про те гетьман Скоропадський, то так його те вразило, що захворів і вмер.

Скористав з того цар і зважився скасувати на Україні гетьманство, щоб уже ніхто не ставив перепон його заходам коло цілковитого закріпощення України, або як тоді урядово Петро називав її „Малой Россії“.

Зараз по смерті Скоропадського видав цар указ, що припинює вибір гетьмана, бо як цар говорив, „від часів першого гетьмана Богдана Хмельницького аж до Скоропадського всі гетьмани виявили себе зрадниками“. Він називав зрадою діяльність українських гетьманів на користь України! хоч то власне царі ломили свої договори з Україною.

Щоб не наражуватися цілком уже на невдоволення українців, цар назначив тимчасовим наказним гетьманом *Павла Полуботка*, одначе не хотів його затвердити сталим гетьманом. Не помогли ніякі прохання, ні представлення, цар не хотів на Україні гетьмана. Він хотів самий „прибрати кь рукамь Малую Россію“, як висловився його повірник Толстой. Щоб позбутися й Полуботка, закликав його цар до Петрограду наче б то на прийом, а коли Полуботок прибув до нього зі старшиною в зовсім добрій вірі, цар приказав замкнути його до кріпости. Там і вмер цей правий мученик за волю України. Оповідали потім по Україні,

що Петра гризла совість за арешт невинної людини й він відвідав раз Полуботка у в'язниці. Але Полуботок не змяк, тільки сказав до царя: „за невинне страждання моє і моїх земляків будемо судитися у спільного і нелицемірного судії Бога нашого: скоро станемо перед ним, і він розсудит Петра з Павлом“. І справді, скоро по смерті Полуботка вмер і цар.

По смерті Полуботка Москвини заводили скрізь на Україні вже такі порядки, які самі хотіли. На головні уряди призначувано московських людей, для котрих український нарід був чужий і вони про нього зовсім не дбали; старшина не бачила піддержки ні звідки і котра слабша, то ради богацтв починала вже теж цуратися рідного народу, і таким чином Москва чимраз кріпше утрівалювалася на Україні. Побачили тоді люде, що не добром починає пахнути, але вже було за пізно, бо скрізь стояли московські залоги, а козацтво було вже не таке сильне, як перед тим. Клонилася вже далі українська сила. Правда, по смерті Петра, Росія стояла перед турецькою війною і потребувала української підмоги та для того згодилася ще на вибір нового гетьмана, але це вже не було давнє гетьманств, бо права гетьмана були невеликі, а вся майже влада належала до російського правительства.

Гетьманом став *Данило Апостол*. Його вибір наступив уже зовсім під Московським впливом і за ним уже не було майже ніякої влади. Причина цього лежала в тім, що український нарід показався мало відпорний супроти сусідів, і не здавав собі справи з того, що коли не підпре свого власного правительства, то мусітиме слухати чужинців. Бо хоч би й неподобалось кому власне правительство, то він повинен боронити його перед ворогом зовні, бо ліпше своє яке-небудь правительство, ніж чуже; чуже завжди буде уважати підбитий нарід не за свій, а за чужий і буде використовувати його. І Апостол не бачучи за собою народньої піддержки, тільки й міг зробити для України, що випрошував у царів де-які вільготи. Але ласка ніколи не відповідає народньому достоїнству і вона не тревала; і зараз по смерті Апостола Москва знов скасувала гетьманство на Україні, а позаводила скрізь московські порядки. А щоб українська старшина не бунтувалася проти Москви, то цар надавав їй землі і дозволяв закріпощувати нарід. Робив це цар для того, бо бачив, що старшина ніколи не кидає думки про самостійну вільну Україну, та що навіть підбехтування народу проти старшини нічого не допомагають. А старшина знов бачила, що нарід не стає за нею як слід у змаганнях за самостійну Україну, і чим раз більше переймалася думкою,

що все пропаще, що український нарід не зрілий до власної держави, бо не хоче її боронити, і для того котрий із старшин був слабший духом, той махнув на все рукою і йшов за царською наживою. І так клонилося Україна до упадку. Цар прибирав Україну чим-раз більш до своїх рук, помагала йому в тім помосковшена вже подекуди старшина, а простий нарід попадав у чим-раз гіршу біду, два рази гіршу ніж та, котра була за попередніх гетьманів.

Ми вже згадували про те, як москвини стали гонити українців на далеку північ на роботу та про податкові тягари, котрі йшли в Московщину; до цього долучаються тепер і постої московських військ, котрі царське правительство стало чим-раз численійше тримати на українській землі, щоб бути там більш безпечним.

Правда, по короткій перерві без гетьманства панував ще на Україні гетьман *Кирило Розумовський*, але він не дбав уже зовсім про українські права і був більше московським чиновником, ніж українським гетьманом. Але й він не довго протримався, бо вже по п'ятнадцяти роках цариця Катерина II скасувала зовсім гетьманство на Україні. Було се в р. 1764, рівно сто п'ятдесят чотири роки тому назад.

Згадати мусимо ще на тому місці, що та сама цариця Катерина II скасувала й Запорозьку Січ, де ще задержалися були старі українські порядки. Катерина дихала весь час важким духом на Січ, і нарешті в 1775 р., одинадцять літ після скасування гетьманства на Україні, послала вона військо проти Січі. Російський генерал Текелі обложив Січ з усіх боків і запорожці мусіли здатися. Текелі поарештовував старшину, а самого запорожського кошового *Петра Кальнишевського* казала цариця вивести далеко на північ у вічні сніги, де Кальнишевський умер по довголітніх терпіннях. Співає про руйнування Січі народня дума:

„Ой летіла бомба з московською поля
Та посеред Січі впала;
Гей хоч пропало славне Запоріжжя,
Та не пропала його доля“.

По зруйнуванню Січі завело московське правительство скрізь по Україні такі порядки, як по Московщині. Скасовано полковий лад, а заведено всюди губернії, і підчинено українських селян тим самим установам, які були у Москві, де панувало кріпацтво та люте обездолення селян. І гірко затужив тоді наш нарід у московським ярмі.

Найгірше напосідалися й пошкодили Україні цар Петро I і цариця Катерина II; перший побив Мазепу, а друга

скасувала гетьманство й Запорожську Січ. Про них то говорить Шевченко у вірші, що

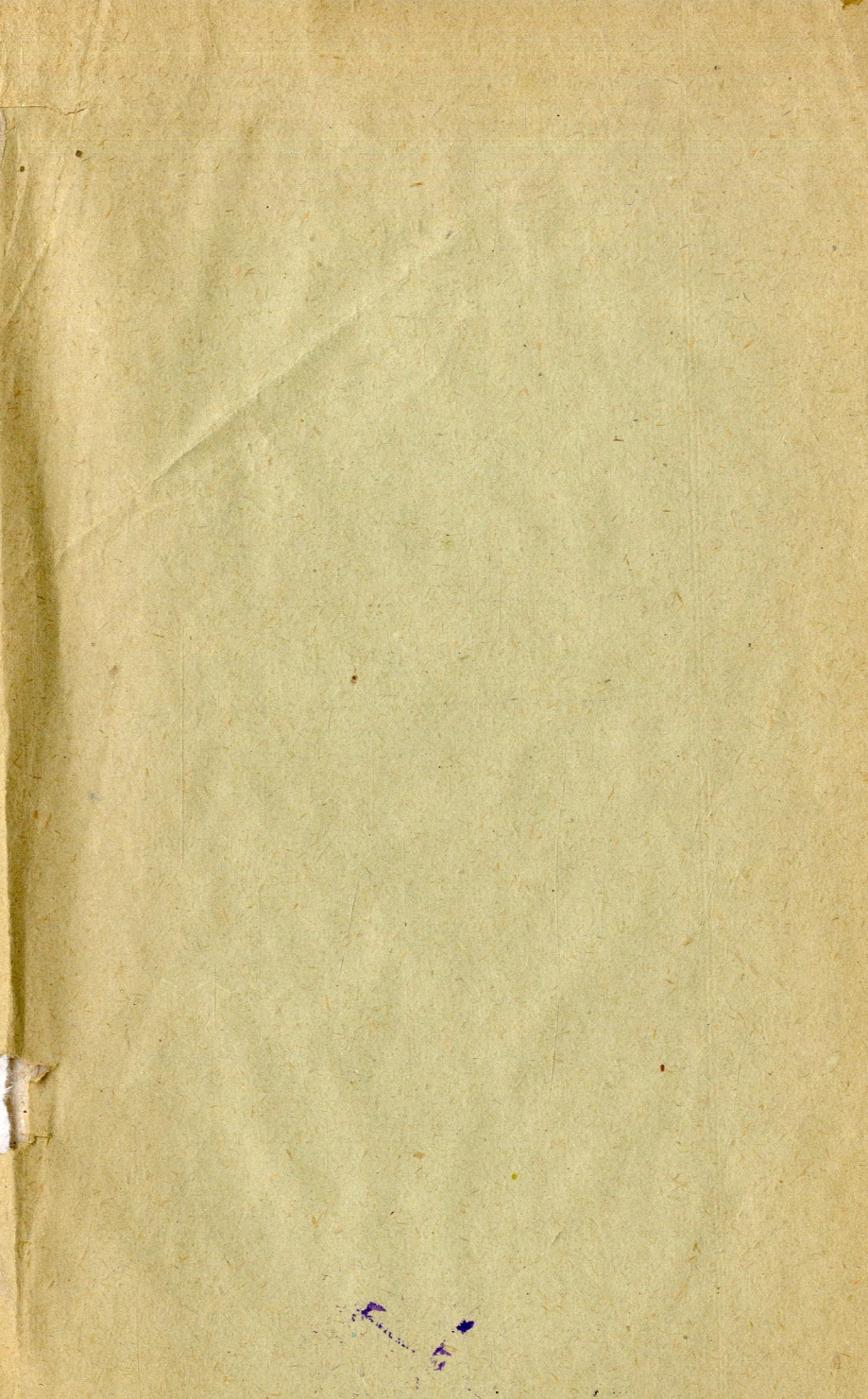
„Де той Первий, що розпинав
Нашу Україну,
А Вторая доконала
Вдову-сиротину“.

Пропала тоді Україна й її вільности на довгий час; а як людям жилося під московським канчуком аж до останніх часів, про те не треба й говорити, бо не оден відчув це на власній шкурі.

Хто цьому виною? Різні причини склалися на те. І географічне положення України, і те, що нарід у рішучі хвилини не ставав одностайне за своїми провідниками, котрі хотіли відбудувати самостійну українську державу.

По довголітній московській неволі українському народові усміхнулася доля і він зміг у всеросійській революції скинути з себе московське ярмо та проголосити самостійність України. Зробила це Центральна Рада; одначе коли на Україну напали большевицькі банди, то дуже мало людей пішло обороняти її. Виходило на те, що або українському народові байдуже, хто ним править, або, що він не бажає собі Центральної Ради. Для того Центральна Рада не вдержалася, і по півторастилітнім безгетьманстві вибрано в Києві гетьманом України Павла Скоропадського, потомка гетьмана Івана Скоропадського з XVIII століття. Теперішній гетьман України був генералом в бувшій російській армії, одначе не забував про свій український рід, і коли на Україні почалася революція, гетьман Скоропадський став на чолі Українського корпусу, а далі організував разом з іншими патріотами вільне козацтво на Україні, котре в значній степені причинилося до цього, що большевикам таки дано деяку відсіч і в той спосіб заключено мир з центральними державами та до де-якої міри забезпечено Україні самостійність. А о скільки Україна має й на далі остати самостійна, це залежатиме від того, чи підіпре український нарід як слід самостійницькі змагання, та які жертви згоден буде принести на користь рідної держави, а так само і від того о скільки найвищі верстви Українського громадянства не зроблять тих помилок, яких допускалися наші прадіди, особливо *Іван Мазепа*, бо тоді були б даремні всі зусилля. І нехай цілий нарід не забуває, що рідна держава це для народу власна хата, а тільки у власній хаті, як казав Т. Шевченко, „своя правда, і сила, і воля“.

30 жовт.

0. + 2 K.

(1986)

1131

Ціна 200 шагів (1 карб.)

13
A 1131